

In adnotationibus criticis saepius provocavi ad metrum; dicendum igitur est aliquid de re metrica carminis nostri. Dubitanter ad hoc me accingo, in quo nullum alium ducem sequor quam observationem meam usus poëtici. Multa sane recondita profert V. Cl. *H. T. Colebrooke* in dissertatione sua de Poësi Sanscrita et Pracrita, praecipue de artificioso isto versificandi genere, tum in infinitum variato, tum severissimis legibus adstricto, quod poetae seriores coluerunt. De *Sloco* autem, metro simplicissimo et, ut videtur, antiquissimo, quod per omnem poësin epicam et gnomicam Indorum late dominatur, brevior est, quam vellem, (*As. Res. ed. Lond. Vol. X, p. 438, 439*) et fateor me regulas ab eo traditas non satis assequi. Veniam mihi dabunt doctiores, si prima elementa paucis retractavero, quoniam ea arctissimo vinculo cum iis nexa sunt, quae nondum satis dilucidata mihi esse videntur.

Quantitatis leges linguae Sanscritae cum Graeca sunt communes: syllabae aut longae sunt, aut breves secundum vocalium naturam; producuntur praeterea positione. Vocales longae vero a brevibus eiusdem nominis signo peculiari ubique distinguuntur, ut adeo scriptura ipsa quantitatem patefaciat, quo commodo lingua Latina omnino caret, Graeca in litteris Simonideis duntaxat fruitur. Positionis regulae strictiores sunt, quam apud Graecos et Latinos; nam et liquidae et semivocales, et littera ऌ sive adspiratio, et spiritus finalis, cum quavis consonante coniunctae positionem faciunt, et littera ऍ sola per se syllabam an-